

Sygn. akt VII U 924/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Protokolant: praktykant Katarzyna Andzo

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2016 r. w Warszawie

sprawy M. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o wcześniejszą emeryturę (z warunków szczególnych)

na skutek odwołania M. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 24 maja 2016 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje M. L. prawo do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych od dnia 29 maja 2016 roku.

UZASADNIENIE

W dniu 10 czerwca 2016 r. **M. L.** złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 24 maja 2016 r. znak: (...), na mocy której odmówiono przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury. Odwołujący zarzucił skarżonej decyzji naruszenie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Na podstawie wniesionych zarzutów odwołujący wniósł o zmianę przedmiotowej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszego świadczenia emerytalnego.

W uzasadnieniu odwołania M. L. wskazał, że organ rentowy nie uznał okresów pracy w szczególnych warunkach od 3 listopada 1980 r. do 30 października 1998 r.

ze względu na niezgodność określenia stanowiska w świadectwie pracy z dnia 17 marca 1999 r. oraz świadectwie o pracy w szczególnych warunkach z 11 marca 1999 r., jak również z tej przyczyny, że w drugim z wymienionych świadectw pracy brak charakteru wykonywanej pracy. Ponadto organ rentowy nie uwzględnił również okresu pracy w gospodarstwie rolnym dziadków od 1 czerwca 1972 r. do 1 lutego 1974 r. z uwagi na brak zameldowania w miejscu, gdzie znajdowało się gospodarstwo.

Odwołujący nie zgodził się ze stanowiskiem organu rentowego wyrażonym w skarżonej decyzji wskazując, że w zakwestionowanym przez ten organ okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych jako elektromonter instalacji i urządzeń elektroenergetycznych

w Dziale Usług (...) w Zakładach (...). Mimo wymienienia w świadectwie pracy 3 różnych stanowisk odwołujący zaznaczył, że przez cały okres zatrudnienia wykonywał te same czynności w warunkach szkodliwych przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych. Z kolei co do okresu pracy w gospodarstwie dziadków odwołujący wskazał, że był wówczas młody i nie wiedział o obowiązku meldunku. Wyjaśnił, iż w tym okresie uczęszczał do szkoły zawodowej oddalonej o około 8 km oraz codziennie wykonywał prace rolnicze takie jak karmienie zwierząt, prace naprawcze i porządkowe. Odwołujący wskazał również osoby mogące potwierdzić prezentowane przez siebie okoliczności i wniósł o ich przesłuchanie w charakterze świadków

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 16 czerwca 2016 r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania M. L. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Przedstawiając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy podkreślił, że zgodnie z poczynionymi przez ten organ ustaleniami odwołujący nie udokumentował 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego oraz 15 letniego okresu pracy w szczególnych warunkach szczególnych, a ponadto w dniu wydania zaskarżonej decyzji nie ukończył 60 lat. Ponadto organ rentowy wskazał, że nie uwzględnił okresu pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym dziadków od 1 czerwca 1972 r. do 1 lutego 1974 r., gdyż z przedłożonych dokumentów nie wynika, że mieszkał w gospodarstwie w powyższym okresie, jak również okresu pracy w szczególnych warunkach od 3 listopada 1980 r. do 30 października (...) Zakłady (...) z powodu rozbieżności stanowisk wymienionych w załączonych do akt rentowych świadectw pracy. W tych okolicznościach oraz na podstawie przywołanych w uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie przepisów organ rentowy uznał decyzję za zasadną i zgodną z prawem.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. L., urodzony w dniu (...), w okresie od 1 czerwca 1972 r. do 1 lutego 1974 r. mieszkał i pracował w charakterze domownika w gospodarstwie rolnym należącym do jego dziadków od strony matki W. i F. Z., położonym w miejscowości W.. Gospodarstwo rolne składało się z dwóch działek rolnych nr 266 i 366 o łącznej powierzchni 3,94 ha, z czego rolna powierzchnia użytkowa wynosiła 3,46 ha. Na gruntach znajdował się kompleks budynków gospodarczych: dom, obora i stodoła, a ponadto łąki i pastwiska oraz pola, na których uprawiano owies, żyto, ziemniaki i inne warzywa. W gospodarstwie były też hodowane zwierzęta – krowa, kilka świń oraz kury. Dziadkowie odwołującego byli starsi i schorowani, M. L. pomagał im przy zajmowaniu się gospodarstwem, uprawie ziemi i hodowli zwierząt oraz wykonywał polecenia swojego dziadka W. Z., który go pilnował. Praca odwołującego w gospodarstwie była zależna od aktualnych potrzeb i miała miejsce również w okresie wakacyjnym. Odwołujący wykonywał typowe czynności związane z prowadzeniem gospodarstwa: uczestniczył w wysiewach oraz żniwach i wykopkach, obrządku zwierząt, wykonywał prace porządkowo-naprawcze w budynkach gospodarczych i na podwórzu, przygotowywał również drewno na opał (zaświadczenia wydane przez wójta gminy W. oraz starostwo powiatowe w O. k. 12-14 a.r., poświadczenie o adresach i okresach zameldowania k. 15 a.r., odpis skrócony aktu małżeństwa Z. i G. L. k. 16 a.r. pisemne zeznania świadków k. 9-10 a.r., zeznania świadków: A. K. k. 39-40 a.s., J. S. k. 40-41 a.s.).

W powyższym okresie odwołujący uczęszczał do Zakładzie (...) mieszczącym się w odległym o około 10 km C.. Trasę tą odwołujący pokonywał na rowerze, przejazd zajmował mu około 30-40 minut w zależności od warunków atmosferycznych. Odwołujący uczęszczał do szkoły od rana do godziny 13:00-14:00. Po powrocie ze szkoły przez kilka godzin dziennie pracował w gospodarstwie rolnym dziadków (oświadczenia M. L. k. 8 i 11 a.r., pisemne zeznania świadków k. 9-10 a.r., zeznania świadków: A. K. k. 39-40 a.s., J. S. k. 40-41 a.s.).

W okresie od 3 listopada 1980 r. do 30 października 1998 r. M. L. był zatrudniony w Zakładach (...) um. D. w W. (obecnie (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.). W powyższym okresie odwołujący był zatrudniony na stanowiskach monter, monter urządzeń elektroenergetycznych, elektromonter instalacji i urządzeń elektroenergetycznych oraz elektromonter urządzeń elektroenergetycznych. Faktycznie odwołujący przez cały powyższy okres wykonywał pracę elektromontera instalacji i urządzeń elektroenergetycznych. Praca odwołującego polegała na montażu i konserwacji urządzeń służących do przesyłania, włączania i wyłączania energii elektrycznej, jak również przy pomiarach pola elektrycznego wyłączników wysoko i średnio napięciowych. Odwołujący wraz z innymi monterami składał i montował te urządzenia w budynkach przemysłowych takich jak stacje energetyczne oraz zakłady wydobywczo-produkcyjne, m. in. w hucie (...), w kopalniach w P. oraz w elektrowniach. Odwołujący pracował również przy przeglądzie urządzeń, która to praca polegała na demontażu urządzenia wymienia uszczelnień i ponownym złożeniu. Odwołujący pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, przez 8 godzin dziennie. Praca odwołującego przez większość czasu odbywała się na świeżym powietrzu. Zdarzały się przestoje w związku z niekorzystnymi warunkami pogodowymi bądź brakiem specjalistycznego sprzętu czy też części, wówczas pracy nie można było wykonać i odwołujący wraz z innymi monterami był kierowany do pracy w innym miejscu (dokumentacja załączona do akt osobowych odwołującego, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 22 a.r., zeznania świadków: W. K. k. 41-42 a.s., M. K. k. 42-43 a.s.).

Praca odwołującego w powyższym przedsiębiorstwie odbywała się w warunkach szczególnych. Odwołujący pracował przy urządzeniach wysokonapięciowych o napięciu rzędu od 220 kV do 400 kV, często montowanych na zewnątrz budynku na wysokościach, w związku z czym musiał posiadać uprawnienia do pracy na wysokościach oraz stosowne uprawnienia wydawane przez Stowarzyszenie (...) (tzw. (...)). Przez pewien okres czasu odwołujący pracował z użyciem gazu SF-6 o toksycznych właściwościach, służącym do gaszenia łuku elektrycznego powstającego przy pracy urządzeń elektrycznych (zeznania świadka M. K. k. 42-43 a.s.).

W dniu 28 kwietnia 2016 r. M. L. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o wcześniejszą emeryturę z warunków szczególnych.

Do wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz zawierający informację o okresach składkowych i nieskładkowych oraz załączniki w celu potwierdzenia okresów stażu pracy (wniosek o emeryturę odwołującego wraz z załącznikami k. 1-26 a.r.).

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wydał w dniu 25 maja 2015 r. skarżoną decyzję znak: (...) mocą której odmówił przyznania M. L. prawa do wcześniejszej emerytury z warunków szczególnych. Jako przyczynę odmowy organ rentowy wskazał, że na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udokumentował okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wynoszącego co najmniej 15 lat oraz nie udokumentował okresów składkowych i nieskładkowych wynoszących co najmniej 25 lat. Ponadto organ rentowy uznał za udowodniony staż sumaryczny 24 lat, 2 miesiące oraz 3 dni (skarżona decyzja ZUS z 25.05.2015 r. k. 28 a.r.).

W dniu 10 czerwca 2015 r. M. L. wniósł odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego, inicjujący tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie k. 2-3 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie materiału dowodowego w sprawie, w skład którego wchodziły dowody z dokumentów, w szczególności obszernej dokumentacji pracowniczej załączonej do akt osobowych odwołującego, jak również na podstawie zeznań świadków A. K., J. S., W. K. oraz M. K..

Zebrana w aktach sprawy obszerna i szczegółowa dokumentacja przyczyniła się

do ustalenia ogólnych informacji dotyczących charakteru pracy odwołującego. Sąd nie powziął żadnych wątpliwości co do wartości dowodów z dokumentów, ich treści oraz przydatności do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd uznał zeznania wskazanych wyżej świadków za w pełni wiarygodne. Świadczyli bowiem osobami, które miały bezpośrednią styczność z odwołującym zarówno w okresie wykonywania przez niego pracy w gospodarstwie rolnym dziadków, jak również w okresie zatrudnienia w Zakładach (...). Postawa świadków nie budziła wątpliwości Sądu – treść złożonych przez nich zeznań dostatecznie precyzyjna, świadkowie potrafili dokładnie przedstawić ważne okoliczności i szczegóły istotne z perspektywy przedmiotu sporu. Wobec braku zastrzeżeń co do waloru dowodowego zeznań świadków oraz niezakwestionowania ich przez żadną ze stron, Sąd mając na względzie powyższe okoliczności dał im wiarę w całości.

Sąd na rozprawie dnia 4 sierpnia 2016 r. na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. oddalił wniosek organu rentowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy na okoliczność ustalenia której pozycji z wykazu i z jakiego wykazu odpowiadała praca wykonywana przez ubezpieczonego w spornym okresie. W ocenie Sądu wszelkie okoliczności sporne dotyczące charakteru pracy wykonywanej przez odwołującego zostały wyjaśnione w stopniu wystarczającym dla rozstrzygnięcia sprawy,

a dalsze prowadzenie postępowania dowodowego było w takim stanie rzeczy bezprzedmiotowe i prowadziło do bezzasadnego wydłużenia postępowania. Warto w tym miejscu podkreślić, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku

z dnia 15 lutego 1974 r. (sygn. II CR 817/73) do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, w szczególności art. 217 § 1 k.p.c.,

a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowodu z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 24 maja 2016 r. znak: (...) było zasadne i jako takie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440; ze zm.) wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura

po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn, oraz
2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do Otwartego Funduszu Emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w Otwartym Funduszu Emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przy określaniu prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie ma żadnej swobody. Prace te ściśle i jasno określone są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Na wykazach prac zawartych

we wskazanym rozporządzeniu, nie kończą się jednak ograniczenia dotyczące uprawnień z tytułu wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Aby daną pracę uznać za wykonywaną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, pracownik musi ją wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dodatkowo, zgodnie z powołanym rozporządzeniem, aby kobieta mogła nabyć prawo do emerytury powinna:

1. posiadać 25-letni okres zatrudnienia, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia),
2. wykonywać pracę wymienioną w wykazie A (Prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego), będącym załącznikiem do rozporządzenia, oraz
3. osiągnąć wiek emerytalny wynoszący 60 lat (§ 4 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia) oraz być zatrudnioną przez co najmniej 15 lat w szczególnych warunkach (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia).

W myśl stanowiska wyrażonego w orzecznictwie, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, warunki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury muszą być spełnione łącznie w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. W postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do tego świadczenia, sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05). Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). Jednocześnie wskazać należy, że świadectwo pracy nie jest dokumentem urzędowym w myśl art. 244 § 1 k.p.c., gdyż pracodawca nie ma charakteru organu władzy publicznej, świadectwo pracy stanowi więc dokument prywatny zgodnie z art. 245 k.p.c. W orzecznictwie podkreśla się, że przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym złożenie dowodu w postaci świadectwa pracy może być kwestionowane, co na podstawie art. 6 k.c. pociąga za sobą obarczenie ciężarem dowodu strony, która zaprzecza okolicznościom wynikającym ze świadectwa pracy. Należy bowiem ustalić, jakie prace ubezpieczony rzeczywiście wykonywał, bowiem ta okoliczność, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek dla przyznania dochodzonego świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie II UK 337/03).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że M. L. osiągnął wymagany wiek 60 lat w dniu 29 maja 2016 r. i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Istotą sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy odwołujący spełnia warunki do uzyskania wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zakwestionował okoliczność spełniania przez M. L. przesłanek do nabycia prawa do wcześniejszych świadczeń emerytalnych wskazując, że odwołujący nie legitymuje się okresem 15 lat pracy wykonywane w warunkach szczególnych, a ponadto nie posiada łącznego okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego 25 lat. Podstawą wskazanego wyżej wniosku organu rentowego były rozbieżności w świadectwach pracy wystawionych przez Zakłady (...) w W. w dniach 11 i 17 marca 1999 r., a ponadto fakt, iż odwołujący nie był zameldowany w gospodarstwie rolnym należącym do jego dziadków, co w ocenie organu rentowego skutkowało niemożnością uwzględnienia tego okresu przy ustalaniu prawa odwołującego do emerytury.

Jak ustalono w toku niniejszego postępowania nie ulega wątpliwości, że M. L. osiągnął wymagany wiek 60 lat w dniu 29 maja 2016 r. i nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Ponadto przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe obejmujące dowody z zeznań świadków oraz dokumentacji pracowniczej M. L. skutkowało potwierdzeniem stanowiska strony odwołującej.

Jak ustalono w toku niniejszego postępowania nie ulega wątpliwości, że M. L. był zatrudniony w Zakładach (...) im. D. w W. w okresie od 3 listopada 1980 r. do 30 października 1998 r.

Na skutek postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd nie ma również wątpliwości co do charakteru pracy wykonywanej wówczas przez odwołującego.

O ile ustalenie charakteru pracy odwołującego wykonywanej we wskazanym wyżej okresie zatrudnienia jedynie w oparciu o uzyskane przez M. L. świadectwa pracy faktycznie mogło sprawiać pewne problemy ze względu na istniejące rozbieżności co do nazewnictwa pełnionych przez odwołującego stanowisk, o tyle problemy te straciły na znaczeniu wobec przeprowadzonych w sprawie dowodów z dokumentacji pracowniczej odwołującego oraz zeznań świadków, które to dowody w sposób jednoznaczny pozwoliły ustalić szczególny charakter warunków pracy wykonywanej przez odwołującego. Jak wynika z zeznań świadków W. i M. K. którzy pracowali z odwołującym w tym samym okresie zatrudnienia i na tych samych stanowiskach, praca odwołującego na przełomie lat 1980-1998 r. skupiała się w całości na montażu, przeglądzie oraz konserwacji urządzeń energoelektrycznych wysokiego i średniego napięcia w ramach prac wykonywanych przez zatrudniającego go zakład pracy przede wszystkim na rzecz zakładów przemysłowych, takich jak elektrownie, huty czy też kopalnie. Warunki w których odwołujący pracował miały charakter szkodliwy, gdyż był on narażony na obecność urządzeń pracujących z przepływem prądu wysokiego napięcia oraz wykonywał pracę w polu magnetycznym emitowanym w trakcie pracy tych urządzeń. Do wykonywania tej pracy odwołujący musiał posiadać stosowne uprawnienia do pracy na wysokościach oraz wydawane przez Stowarzyszenie (...).

Okoliczności powyższe nie są tożsame z pracą w warunkach szczególnych, jednakże jak wskazano w rozważaniach wcześniejszych, ustawodawca w stosownych przepisach określił katalogi tego typu prac. I tak, zgodnie z pozycją 1 działu II (w energetyce) wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów za dnia 7 lutego 1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach

lub w szczególnym charakterze (Dz.U. 1983 nr 8 poz. 43) do prac w warunkach szczególnych zalicza się prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych.

Praca odwołującego wykonywana w warunkach ustalonych w toku niniejszego postępowania niewątpliwie odpowiada wskazanej powyżej pozycji wykazu A. Odwołujący będąc zatrudniony na stanowisku elektromontera instalacji i urządzeń elektroenergetycznych przez cały okres zatrudnienia w Zakładach (...) w W. świadczył bowiem pracę skupiającą się właśnie na montażu różnego rodzaju urządzeń elektrycznych. Praca wykonywana przez odwołującego na stanowisku elektromontera instalacji i urządzeń elektroenergetycznych została również wymieniona

w wykazie A dziale II poz. Pkt 9 wykazu stanowiącego załącznik Nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach. Stąd też Sąd na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania uznał, że praca wykonywana przez odwołującego w okresie zatrudnienia

w Zakładach (...) w W. stanowiła pracę w warunkach szczególnych, gdyż czynności wykonywane przez odwołującego odpowiadały definicjom we wskazanych powyżej pozycjach załączników. W tym stanie rzeczy zasadne było przyjęcie, że okres zatrudnienia odwołującego w warunkach szczególnych winien był odpowiadać okresowi faktycznego pozostawania w zatrudnieniu

w Zakładach (...) w W.,

a więc we wskazanym już wyżej okresie od 3 listopada 1980 r. do 30 października 1998 r.

Co się natomiast tyczy spornego okresu zatrudnienia odwołującego w gospodarstwie dziadków, to przesłuchani w sprawie świadkowie A. K. oraz J. S. potwierdzili, że odwołujący w spornym okresie od 1 czerwca 1972 r. do 1 lutego 1974 r. faktycznie w gospodarstwie rolnym dziadków mieszkał i pracował. Wskazane wyżej osoby były naocznymi świadkami zamieszkiwania oraz wykonywania przez odwołującego pracy

w gospodarstwie rolnym; byli jego sąsiadami i znali go od wczesnych lat młodości,

w związku z czym często widywali, jak odwołujący mieszkał wraz z dziadkami

w gospodarstwie rolnym, pomagał im i wykonywał czynności związane z pracą w tym gospodarstwie, takie jak uprawa roli czy obrządek zwierząt. Zeznania świadków co do powyższych okoliczności, mimo upływu czasu, były wystarczająco dokładne, aby w ocenie Sądu stanowić potwierdzenie oświadczeń odwołującego zarówno co do okoliczności wykonywania przez niego obowiązków związanych z pracą, jak i co do faktu wspólnego zamieszkiwania wraz z krewnymi w jednym gospodarstwie. Z tych też względów Sąd uznał, iż omawiany sporny okres podlega uwzględnieniu do łącznego stażu pracy odwołującego.

Ustalenia dokonane przez Sąd pozwalają stwierdzić, że suma okresów składkowych i nieskładkowych zatrudnienia odwołującego, po doliczeniu do ustalonego przez organ rentowy stażu sumarycznego w wymiarze 24 lat, 2 miesięcy i 3 dni okresu pracy odwołującego w gospodarstwie rolnym dziadków w wymiarze 1 roku i 8 miesięcy, wynosi 25 lat, 10 miesięcy i 3 dni, a więc więcej, niż minimalny próg przewidziany w § 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Natomiast ustalenie, że sporny okres zatrudnienia odwołującego w Zakładach (...) w W. stanowił okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych skutkowało stwierdzeniem, że odwołujący legitymuje się okresem pracy o powyższym charakterze w wymiarze 17 lat, 11 miesięcy i 27 dni, co w konsekwencji rozważań poczynionych przez Sąd przełożyło się na przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Powyższe okoliczności oraz przedstawione rozważania prowadziły do wniosku, że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako niezgodna z faktycznym stanem rzeczy podlegała stosownej zmianie zgodnie z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Na tej też podstawie Sąd orzekł jak w sentencji wyroku i mając na uwadze treść art. 129 ustawy emerytalnej, przyznał odwołującemu prawo do emerytury od dnia w którym spełnił ostatnią z przesłanek do uzyskania świadczenia, jaką było osiągnięcie wieku 60 lat, tj. od dnia 29 maja 2016 roku.